

Het lied der achttien dooden

Jan campert.

Is geworden wat hij als verzetsstrijder wilde: Stem te zijn en anders niet

Een cel is maar twee meter lang
en nauw twee meter breed
wel kleiner nog is het stuk grond
dat ik nu nog niet weet
maar waar ik naamloos rusten zal
mijn makkers bovendien
wij waren achttien in getal
geen zal den avond zien

O lieflijkheid van licht en land
van Holland's vrije kust
eens door den vijand overmand
had ik geen uur meer rust.
Wat kan een man oprecht en trouw
nog doen in zulk een tijd?
Hij kust zijn kind, hij kust zijn vrouw
en strijdt den ijd'len strijd.

Ik wist de taak die ik begon
een taak van moeiten zwaar
maar 't hart dat het niet laten kon
schuwt nimmer het gevaar
het weet hoe eenmaal in dit land
de vrijheid werd geëerd
voordat een vloekb're schennershand
het anders heeft begeerd

Voordat die eeden breekt en bralt
het miss'lijk stuk bestond
en Holland's landen binnenvalt
en brandschat zijnen grond
voordat die aanspraak maakt op eer
en zulk Germaansch gerief
ons volk dwong onder zijn beheer
en plunderde als een dief

De Rattenvanger van Berlijn
pijpt nu zijn melodie
zoo waar als ik straks dood zal zijn
de liefste niet meer zie
en niet meer breken zal het brood
en slapen mag met haar
verwerp al wat hij biedt of bood
die sluwe vogelaar

Gedenkt die deze woorden leest
mijn makkers in den nood
en die hen nastaan 't allermeest
in hunnen ramspoed groot
gelijk ook wij hebben gedacht
aan eigen land en volk
er daagt een dag na elken nacht
voorbij trekt ied're wolk

Ik zie hoe 't eerste morgenlicht
door 't hooge venster draalt.
mijn God maak mij het sterven licht
en zoo ik heb gefaald
gelijk een elk wel falen kan

schenk mij dan uw genâ
opdat ik heenga als een man
als 'k voor de loopen sta